

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XV

Paříž

Číslo 4

léto 1984

Zpověď, sebeobviňování a smír

Jediná ze sedmi svátostí v katolické církvi, která povyšuje lidské slovo na úroveň svátosti, je právě svátost smíření, nebo jak mnozí z nás ještě ze setrvačnosti říkají, svatá zpověď. V ostatních případech je to buď přesně určený obřad nebo slovo církve, kterým je zpečetěn svátostný úkon.

My Češi jsme z různých důvodů měli to štěstí, že zpovědní praxe byla u nás méně zprofanována (v pravém slova smyslu - tedy znesvěcena), než jinde. Jakousi ilustrací této skutečnosti je už i názvosloví; to, čemu se v našem katechismu říká a říká "vlastní zpověď", se např. francouzsky jmenuje velmi nešťastně "acte d'accusation". Čech se vyznává, zatímco Francouz se obviňuje. Naši předkové měli nesporně šťastnější ruku, a přitom dobře víme, že slova nejsou 'nevinná', ale že vyjadřují hluboké skutečnosti. Jejich volba je vždy více, než jen neutrální označení neměnných skutečností: slova je ve skutečnosti *spoluwytvářejí*.

Podstatou ale není ani zpověď, ani obvinění či dokonce

sebeobviňování, ale samozřejmě *smír*. Smír s Bohem, s ostatními lidmi a samozřejmě také a v neposlední řadě smír se sebou samým. Zvláště ten poslední se právě dnes jeví jako nanejvýš potřebný a zároveň velmi nesnadný. Zvláště ve dnešní západní společnosti, spočívající na místy až dravé soutěži, spíše rvačce o prvenství, je čím dál více těch, kdo si kladou za vinu (!), že nejsou dost výkonnými (pracovníky, pedagogy, lidmi, křesťany...). Nic nepomůže, že se nám všude vykládá, že je nesmysl, klást si nedostižné cíle a z nich plynoucí nesnesitelné nároky na sebe i ostatní - potlačený pocit viny je prý ještě zhoubnější, než doznání, říkají odborníci! Ničí všechno, otravuje život u samého pramene a působí i na tělesné zdraví.

Svátost smíření ovšem není žádnou psychoterapií či psychoanalýzou. Ani neodhaluje mechanismus různých komplexů, ani neléčí jejich ničivé následky.

Svátost smíření je místo, kde se člověk dovídá, že v rozhodujícím místě, co se týče jeho osobní ceny a obliby, totiž před Bohem, bude - a správněji už je - všechno v pořádku. Křesťan se tu dovídá, že jeho viny jsou odpuštěny - že je totiž na sebe vzal ten, který je *jediným pánem i minulosti*. Vzal je na sebe ten, který jako jediný může a podle vlastních slov také chce převzít naše neodbytné starosti o to, co se stalo a co nelze odčinit. On to může a chce. Smír s Bohem je jednou z nejzřetelněji a nejpresněji stanovených pravomocí církve, podle Nového Zákona. To proto, že se týká velmi důležitých věcí.

Náš svět nás všechny učí poznání, že v jeho prostředí je tendence všechno dobro, které jsme kdy vykonali, dosti rychle zapomenout a naopak pečlivě zaznamenávat a stráždat všechny naše chyby a špatnosti. Je to přesně proti hluboké touze lidského ducha: všichni bychom si přáli, aby všechno dobré bylo nějakým způsobem zachováno a všechno zlé odpuštěno a zapomenuto. Nejvíce nás děsí zlo, které jsme vysadili do světa a které bez našeho přičinění a k našemu zděšení nepřestává působit, někdy po léta.

Bůh je pánem i minulosti a jeho činnost ve prospěch člověka působí přesně ve směru nejlepších lidských tužeb. Svátost smíření je místem, kde se tato základní pravda nám hříšníkům neustále znovu a znovu připomíná a to slavnostním a účinným způsobem.

Sdělená bolest- poloviční bolest

Sdělená radost- dvojnásobná radost

Svatý Vojtěch

Radostná jde pověst po vši vlasti
ztud, kde Vltava se řeka rodí,
až kde Sněžka k nebesům se tyčí
v středu hor to hrdých, Krkonošů,
všude hlas se rozléhá radosti,
že se Vojtěch opět k vlasti vrací,
Vojtěch svatý, země české otec.
Nad Zelenou horou slunce stojí,
kolem hory množství lidu čeká,
po obloze celé ani mráčku.
Aj, tu velebný sem muž se blíží,
vzhůru na Zelenou horu stoupá;
žiněným je šatem přioděný,
kroky jeho silná hůl podpírá.
Vystoupiv teď na Zelenou horu,
v prach tu klesne, k zemi hlavu kloní,
vlasti své tu půdu milou líbá,
vroucně k Bohu, k Pánu se tu modlí,
od motlitby vstana zemi žehná.
Bouře mdle tu zdaleka již hučí,
mrak za mrakem nad hory se vznáší,
o hřbet hory oblak se rozráží; zakrývá se již z
zakrývá se již za mraky slunce.
Hučí vítr, mrak se níže nese;
co nevěsta již se s nebem pojí
šírá země v vlhkém obejmutí; hustý dě
hustý déšť se kol a kolem leje;
nad horou jen rozevrou se mračna,
Zelená jen hora v slunci stojí,
ostatní je země deštěm skryta.
Na kolena lid tu kolem klesna
v udivení volá: "Svatý Vojtěch!"

Karel Hynek Mácha

Otázka vyplácení penzí z Československa

(Následující informace nám byly zprostředkovány Dr. Dubínou, kterému děkujeme za pomoc, kterou tak poskytuje našim krajanům, žijícím ve Francii)

Ve dnech 16. až 20. ledna tr se konalo v Praze jednání mezi československými a francouzskými představiteli Sociálního Pojištění ve věci vzájemné aplikace Všeobecné úmluvy sjednané v r. 1948 mezi Francií a Československem.

Jednající strany se dohodly a podepsaly protokol, jímž uznávají platnost článku 1 a 15 této konvence v původním znění bez jakékoliv diskriminační úpravy. Je oprávněná naděje, že tentokrát bude Československo nuceno konvencí dodržovat.

Z toho vyplývá:

- 1) V případě, že se jedná o první podání žádosti o penzi v okamžiku, kdy vám na ni vznikl nárok ve Francii, vyplňte ve formuláři, který je předepsán, také dobu a místa vašeho zaměstnání v Československu a připojte fotokopie všech dokladů, které o tom máte. Tuto žádost zašlete v Paříži na:

CAISSE NATIONALE D'ASSURANCE
VIEILLESSE DES TRAVAILLEURS SALARIES
110-112, rue de Flandre

75951 PARIS CEDEX 19

(mimo Paříž pak na příslušný orgán Soc. Pojištění)

- 2) Byla-li vaše žádost o dílčí penzi Československem zamítnuta, můžete se obrátit na:

CENTRE DE SECURITE SOCIALE DES
TRAVAILLEURS MIGRANTS
à l'attention de Monsieur le Directeur
11, rue de la Tour des Dames

75436 PARIS CEDEX

s tím, že tuto organizaci požádáte o nové předlože-

ní vaší žádosti československým orgánům. K žádosti přiložte jednak fotokopie všech dokumentů o vaší práci v Československu, jednak zamítavou odpověď československých úřadů. Opis této žádosti pošlete na vědomí na adresu:

MINISTERE DE LA SANTE ET DE LA SOLIDARITE
Bureau des Conventions Internationales,
à l'intention de Madame NGUYEN

1, Place de Fontenoy

75700 PARIS CEDEX

--o-0-o--

Zajímavosti z domova a ze světa

Hezkou češtinu jsme zaslechli na vlnách francouzského rozhlasu ve čtvrtek 24. března v 10.00 hod ráno - bohužel jen jako náplast na zklamání z onemocnění pianisty *J. Fírkušného*, který měl původně dávat v Paříži koncert, ale právě v důsledku své nemoci musel na poslední chvíli jak v Paříži, tak jinde svá vystoupení anulovat. Novinář P. Bouteiller jej tedy vyhledal v jeho bytě v New Yorku a odtamtud jsme je oba tedy mohli v přímém přenostu slyšet. Fírkušný se ke svému národu hlásí a jeho výslovnost českých jmen jako je Dvořák, o kterém byla řeč, nenechává nikoho na pochybách o kořenech jeho tvorby.

Tribuna, ideologický týdeník KSČ, se znovu, letos už podruhé, otřela o osobnost papeže Jana-Pavla II. Po nedávném článku o vatikánském rozhlase (*Tribuna* z 11. ledna tr), kde jde o osobnost hlavy církve jen nepřímo, je článek z 28. března mnohem 'adresnější' a také agresivnější. Jan-Pavel II. je v něm nazýván "jedním z nejreakčnejších papežů století". Konkrétně mu článek vytýká stále ještě nezapomenuté jmenování obou biskupů pro Čechy a Slováky v zahraničí (Msgr Škarvada a Msgr Hrušovský) a také - kupodivu - jeho "podporu katolické vysílačky v Paříži, která vyzývá katolíky z východní Evropy k napodobení reakcionářů z řad polské církve". *Tribuna* je viditelně lépe informována o dění ve Vatikánu, než o tom, co se děje v Paříži a jak vzniklo a jak pracuje radio Notre Dame. Zprvu přinesl deník *La Croix* (30. března tr).

Katolický deník *La Croix* vyšel v neděli ve sváteční úpravě s barevnou titulní stránkou, na které bylo znázorněno Kristovo Zmrtvýchvstání Třeboňského mistra, nám tak důvěrně známé přesto, že se ve dnešním Československu obtížně hledají reprodukce uměleckých děl z naší křesťanské minulosti.

Dostal se nám do ruky slovenský dopis mladých katolíků z Československa, s datem 19. března 1984, adresovaný jak papeži Janu-Pavlu II. a kardinálovi Tomáškovi, tak vládním představitelům u nás a v zahraničí (OSN). Z dopisu jsme pro Vás vybrali následující pasáž:

Vážený pán prezident, treba korigovať názor na Cirkev. Ona nemá hegemónistické tendencie. Ona nerozmiestňuje rakety ani na Východe ani na Západ, ani na moriach, ani v kozme. Ona nešíri vojnovú históriu. Ona neštve ľudí proti seba. Naopak: učí, že sme všetci ľudia našej planéty jednou ľudskou rodinou, ktorá sa má milovať, ktorá má byť jedno. Pokoncilová Cirkev je Cirkev dialógu, Cirkev ekumenizmu a porozumenia.

Keď je materialistický svetonázor tak istý o svojej vedeckosti, prečo sa tak panicky bojí dialógu s Cirkvou?

Nezabúdajte, vážený pán prezident, že okrem oficiálnych, jednostranných a prekrútených dejín sa píše aj dejiny objektívne. Aby Vás nemuseli spomínať ako Krutovládcu, ako Néra, ako Juliána Apostatu.

(Mladí ČSSR)

Deník "Libération" ze 26. března tr přinesl recenzi knihy *Témoín oculaire* z pera Jiřího Koláře (překlad Erika Abrams). Tato kniha vyšla už předtím v edici Arkýř a je k dostání na adrese České Misie. Obsahuje vzpomínky z doby po únoru 1948 (vlastně rok 1949). Zmíněný článek deníku Libération je součástí zpravodajství ze *Salon-u du livre*.

ČETLI JSME KNIHU

(G. Orwell, 1984, vydal Index v Kolíně nad Rýnem v r. 1984)

Z obrazovky nad jejich hlavami se ozval zvuk trubky. Bylo

to pouze oznámení Ministerstva hojnosti.

"Soudruzí!" řval horlivě mladý hlas. "Pozor, soudruzí!"

Máme pro vás velkou zprávu. Zvítězili jsme ve výrobním zá-
pase! Právě jsme obdrželi hlášení o celkové produkci všech
druhů spotřebního zboží. Hlášení ukazuje, že za minulý rok
stoupla životní úroveň ne méně než o 20 procent. V celé O-
ceánii propukly dnes ráno spontánní manifestace, pracující
vyšli z továren a úřadů a pochodovali ulicemi s transpa-
renty, které vyjadřovaly vděčnost Velkému bratrovi za nový
šťastný život, který nám zaručuje svým moudrým vedením.
Zde jsou některá souhrnná čísla. V potravinách ..."

Fráze "naš nový šťastný život" se opakovala několikrát.
V poslední době to bylo oblíbené heslo Ministerstva hoj-
nosti. Parsons nebyl schopen rozumět číslům, ale byl si
vědom, že v jistém ohledu jsou důvodem k uspokojení. Vy-
táhl velkou špinavou dýmku, zpoloviny plnou zuhelnatělého
tabáku. Protože přiděl tabáku byl 100 gramů na týden, měl
zřídka možnost nacpat si dýmku až po okraj. Winston kouřil
Cigaretu vítězství a držel ji opatrně ve vodorovné poloze.
Nový přiděl dostane až zítra a zbývaly mu už jen čtyři ci-
garety. V tu chvíli nevnímal vzdálenější zvuky a poslou-
chal žvanění, jež se linulo z obrazovky. Ukázalo se, že se
dokonce konaly manifes- ace, kde se děkovalo Velkému bratro-
vi za zvýšení přidělu čokolády na dvacet gramů týdně. A to
teprve včera, uvažoval, bylo oznámeno, že se přiděl snižuje
na dvacet gramů týdně. Je možné, že to zbaštili dřív, než
uplynulo čtyřiaadvacet hodin? Ano, zbaštili. Parsons to
zbaštil bez námahy, se zvířecí hloupostí. Kreatura bez očí
u vedlejšího stolu to zbaštila fanaticky, vášnivě, se zu-
řivou touhou vystopovat, udat a vaporizovat každého, kdo
by se zmínil o tom, že v minulém týdnu byl přiděl ještě
třicet gramů. Syme to také zbaštil - trochu složitějším
způsobem, s použitím doublethinku. Byl tedy Winston *jediný*,
komu zůstala paměť?

"Ministerstvo hojnosti vykonalo slušný kus práce," řekl
Parsons a uznale pokýval hlavou. "Mimochodem, Smithe, člo-
věče, nemáš náhodou nějaké žiletky, nenechal bys mi nějakou?"
"Ani jednu," řekl Winston. "Sám se holím jednou žiletkou
už šest týdnů."

"No nic, jen jsem se zeptal, kamaráde."

GEORGE ORWELL

V květnu a červnu si připomínáme

- 1.5. 1904 zemřel hudební skladatel Antonín Dvořák
 1.5. 1973 zemřel básník a spisovatel Václav Renč
 4.5. 1919 smrtelně havaroval M. R. Štefánik, spoluzakladatel československého státu
 12.5. 1544 vyhořelo starohlé město Sušice a tak ztratilo z největší části svůj ráz
 12.5. 1884 zemřel hudební skladatel B. Smetana
 15.5. 1944 zahynula v koncentračním táboře spisovatelka Milena Jesenská
 16.5. 1909 se narodil spisovatel František Kožík
 17.5. 1969 zemřel kardinál Josef Beran
 21.5. 1974 zemřel divadelní a filmový herec J. Marvan
 22.5. 1939 spáchal sebevraždu spisovatel a dramatik J. Mahen, strýc spisovatele Vlad. Vančury
 23.5. 1934 zemřela Zdenka Braunerová, malířka a významná kulturní osobnost okolo vzniku čs. státu
 24.5. 1934 zemřel filosof Frant. Krejčí
 27.5. 1976 zahynul při autonehodě Msgre J. Parolek, dlouholetý vedoucí České Katolické Misie ve Francii
 27.5. 1904 se narodil J. Träger, herec a div. kritik
 28.5. 1884 se narodil druhý prezident ČSR, Dr Eduard Beneš, zvaný též 'prezident budovatel'
 30.5. 1434 došlo k osudové bitvě u Lipan, ve které čeští páni porazili Táboře a Sirotky. Padnul i vojevůdce Prokop Holý
 10.6. 1942 vyvraždění obce Lidice, které se stalo ve světě symbolem nacistického barbarství
 18.6. 1882 se konal první sokolský slet
 19.6. 1484 město Hradec Králové z gruntu vyhořelo a lidí množství v tom ohni zahynulo
 20.6. 1884 zemřel V. B. Třebízský, spisovatel
 21.6. 1621 poprava 27 vůdců odboje z let 1618-1620
 23.6. 894 Bořivoj, kníže české, s jinými třiceti pány českými víru přijal a od Metoděje pokřtěn byl (podle některých pramenů)
 29.6. 1914 se narodil dirigent Rafael Kubelík
 30.6. 1364 zemřel arcibiskup pražský Arnošt z Pardubic
 30.6. 1899 se narodil kardinál František Tomášek

Z přednášky pana Stránského o Osvobozeném divadle

(Předneseno 17. března tr po českých bohoslužbách)

... Sám jsem na námět Osvobozené divadlo vyslechl poměrně nedávno spor dvou pánů. Ten starší snášel přesvědčivé důkazy o zaprodanosti obou komiků komunismu, ten mladý dokazoval, že ani Voskovec ani Werich nebyli nikdy členy strany (což je pravda) a že ostatně po válce se velmi dobře ukázalo, že oba s nynějším režimem nesouhlasí: Voskovec prý raději odjel do USA a Werichovy televizní rozhovory se Škutinou v r. 1968 že nepotřebují komentáře.

Jaká tedy byla vlastně pravá tvář Osvobozených?

Na světě a ani v umění nevzniká nikdy nic najednou, hotové a konečné, vše má svůj svébytný vývoj - někdy dokonce hodně svízelný - než se dostaví výsledky, nesoucí přísná měřítka pozdějších dob.

Ani Osvobozené divadlo nevzniklo od počátku úplně hotové, bez problémů a s určitým neměnným zaměřením. V historii Osvobozeného divadla je možno rozeznat - alespoň mně se zdá, že tomu tak je - hned čtyři zřetelná a vzájemně odlišná období, z nichž každé má svůj zvláštní, s ostatními etapami nezaměnitelný charakter.

*panu Stránskému upřímně za hezký večer
děkujeme a těšíme se už na slíbené pokračování
po prázdninách!*

Hlasy:

- první: pane satířiku, trochu níž!
- druhý: pane satířiku, trochu výš!
- třetí: pane satířiku, trochu doleva!
- čtvrtý: pane satířiku, trochu doprava!

Z přednášky pana Pešky "Svatý Vojtěch a Francie"

(předneseno po bohoslužbách v sobotu 3. března)

Vojtěchovu dobu můžeme nazvat *saeculum obscurum*, a to hned z několika důvodů. V našich zemích je to počátek skutečného církevního života. Přežívají ještě silné předkřesťanské zvyky, mnohdy v přímém rozporu s učením církve, jejíž vztah ke světské moci je plný konfliktů.

Slavníkovec Vojtěch je západoevropský světec, třebaže není vyloučeno, že právě v oblasti, odkud pocházel, se ještě udrželo něco ze staroslověnského ritu, vzniklého na Velké Moravě. Jak naznačuje také Vojtěchovo birmovací jméno Adalbert, byly styky jeho rodné Babičky se severozápadně ležícím Magdeburkem živější, než například s Řeznem nebo Mohučí, kam patřilo pražské biskupství. Když podzdějí Vojtěch utíkal z Prahy, neuchýlil se do Mohuče, jak by se mohlo předpokládat (ke svému arcibiskupovi), ale do Magdeburku a k císaři Otovi - ať už do Cách či jinam.

V Magdeburku byl čilý styk s Galií (pozdější Francií), reforma z kláštera v Cluny zde vykonávala svůj vliv, a to prostřednictvím benediktínů (mj v klášteře 'nová Corvey', založeném z Galie). Také první pražský biskup Dětmar byl mnichem ze Saska, z tohoto reformního kláštera, udržujícím stále styky s mateřským klášteřem, nacházejícím se východně od Amiensu.

Zprvu zřejmě dosti bezstarostný mladík Vojtěch zvažněl stykem s významnými muži tehdejšího světa, ke kterým patřili dva císařové a také jeden pozdější papež. Velmi na něj také zapůsobila smrt jeho předchůdce Dětmara. Vojtěch bral své biskupské povinnosti velmi vážně - a pravý důvod jeho sporů s panovníkem nutno hledat v první řadě zde, a ne v domnělém Vojtěchově "mnišství", kterým by prý zastíňoval postavu biskupa ve vlastní osobě. I kdybychom pomínilí celou tu řadu vynikajících biskupů tehdejší doby, pocházejících z řad benediktinských mnichů, nelze přehlédnout, že jeho spor s panovníkem a jmenovitě konečný čin, kterým přetekla plná číše (porušení práva azylu chrámu na pražském hradě), je jakoby předzvěstí sporu celoevropského a neobvykle silného, který vypukne naplno o mnoho později; neostýchejme se jej pojmenovat, třebaže zde snad jde jen o jeho první náznak: máme na mysli *boj o investituru*.

Oběžník se nám vrátil jako nedoručitelný

pan *H. Vejřích*, 75001 PARIS
J. Brestovansky, 75010 PARIS

..

Přátelé nám píší z USA:

Co se nás týče, začíná se to pomalu otáčet k lepšímu, i když zatím ne tak rychle, jak bychom si přáli. No doufám, že to nebude dlouho trvat a bude se dařit opravdu tak, jak chceme. Tady je vše závislé na dobré práci. Já jsem si začal hledat jinou (myslím jako lépe placenou) práci, ono nám i zde podražilo. Doufám, že se nám to podaří - to by nám pak bylo hej! Oba pracujeme ve velkém hotelu, který je součástí společnosti SHERATON a má pobočky všude po světě, s výjimkou zemí blahobytného komunismu. Tam prý hotely nepotřebují ...

No a to mě přivádí na myšlenku, abychom i my přispěli s malou troškou do mlýna a poslali Vám něco na fond solidarity, jestli ještě existuje. Jinak použijte na něco jiného užitečného...

*Mnohokrát děkujeme!
Náš fond nejen dále existuje,
ale dokonce účinně pomáhá
např. nemocným doma!*

Nezapomínejte na něj!

..

Na Oběžník a Českou Katolickou Misi přispěli

Anonym 4x	Bernhard	Dolečková	Dubina	Choutka
Kubiová	Kolré	Komeča	Kriz	Fiedler
Padouk	Pohanka	Zemanová		

Všem dárcům bez rozdílu upřímné *PÁN BŮH ZAPLAŤ!*

Mnohokrát děkujeme také všem, kdo nám v poslední době poslali z dopisů vystřižené poštovní známky! Bylo jich jen o několik více, než posledně, ale sebrané množství je úctyhodné!

Náš program:

Mše sv.: Každou první třetí sobotu v měsíci ve čtvrt na šest večer (17hod15) v kapli domu

CENTRE SEVRES

35, rue de Sèvres
75006 P A R I S (metro Sèvres-Babylone)

Po mši sv.: Pravidelná setkání v sále č. 5. v přízemí domu s kulturně náboženským programem

Na květen a červen jsme připravili:

5. května - je našim hostem otec Gašparík, který zároveň laskavě přebral bohoslužby za nepřítomného otce Koláře
19. května - NÁŠ PRODEJ KNIH A GRAMODESEK hned po bohoslužbách;
od 20 hod 00 setkání s programem, připraveným jinými krajanskými organizacemi, na kterém se jistě rádi všichni budeme podílet alespoň hojnou účastí!!!
→ Nezapomeňte - přijďte!
2. června - Rosselinioho film o Ježíši Kristu (nahrávka na videokazetě)
16. června - aperitiv na ukončení roku a také na rozloučenou s otcem Kolářem, který od 1. čerence definitivně bydlí a pracuje v Římě.

Nicméně - naše české bohoslužby zahájíme jako obvykle třetí sobotu v září, tj 15. září v 17 hod 15 !

"OBĚŽNÍK" - Circulaire, bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la région parisienne

Certificat d'inscription n. 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement 15,- FF

Editeur responsable: P. Petr K o l á ř SJ 35, rue de Sèvres 75006 PARIS
tél. 544-58-91

Les abonnements par chèque à l'adresse:

MISSION CATHOLIQUE TCHÈQUE 35, rue de Sèvres 75006 PARIS